Szántó T. Gábor

Kafka sírja

PRÓZA - LXVII. évfolyam, 13. szám, 2023. március 31.

Mindennap délutánig dolgoztam a filmterven. Oda-vissza küldözgettük e-mailen a regényből felvázolt jelenetsort, Dorfman újabb és újabb változtatásokat kért, Skype-on egyeztettük a részleteket. Lustig biztatott, Dorfmannak pedig mindig voltak víziói. Képeket látott, jeleneteket és homályos körvonalú hiányokat. Nem tudta megmondani, pontosan mi kellene, de azt világosan látta, hogy dramaturgiailag valamire még szükség volna ahhoz, hogy filmvásznon is működni tudjon a történet. Mindig egy-egy pillanat villant fel előtte, és impulzív szavai nyomán bennem is megjelent a kép.

Újra és újra felmentem Adamot meglátogatni. Mindig négy óra körül, délutáni alvása végére érkeztem. Ahogy meglátott, felállt a rácsos kiságyban, felemelte a karját, tudta, hogy kiemelem. Mintha megérezte volna, hogy rossz látnom a ketrecben.

Hanát aszexuálisnak láttam. Nem tudom, azért éreztem-e ezt, mert a bennem kavargó ellenérzések kioltották a vele kapcsolatos korábbi vonzódást, talán eredetileg sem tartottam őt annyira vonzónak, csak annak a bizonyos estének a varázsa hatott rám, netán a szülés okozta viselkedés- és külsődleges változás hatott volna így, vagy szigorúan tartottam magam, hogy Noé miatt ne lássam vonzónak. Nem is beszéltünk egymással a magánéletünkről.

Újabb névtelen levelek érkeztek. Általában néhány naponta kaptam kézhez egy-egy küldeményt. A legegyszerűbben a szálloda recepcióján vagy a kiadón keresztül szerezhette meg az új címet, amit újságíróknak is kiadtak. Az ismétlődő szimpla fenyegetések között volt egy különös hangú üzenet: *„Nemcsak írónak vagy gyenge, zsidónak és embernek is. Fogy az időd!”*